

ASHLEY SAUNDERS + LESLIE SAUNDERS

ZÁKON

MINCHA

YOUNG ADULT FANTASY

ZÁKON MNOHA

Text copyright © Ashley Saunders and Leslie Saunders
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Drahomíra Michnová, 2020
Cover © David Curtis, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0647-1 (pdf)

ZÁKON MNOHA

**ASHLEY
SAUNDERS
+
LESLIE
SAUNDERS**

*Věnováno Jasonu Kirkovi a Ginger Sledgeové za to, že řekli ano
a vedli nás na cestě za naším největším dobrodružstvím.*

1. ČÁST

ODLOUČENÍ

AVA

„Ráda bych přišla na tvůj večírek a přinesu žluté forzýtie,“
říkám Miře. „Můžu přijít?“

Moje sestra se usměje – rozluštila jsem její tajnou šifru.
„Ano, můžeš přijít na můj večírek, Avo.“

Jsme v prostorném apartmá v šestém poschodí hotelu Paramount Point, kde teď spolu bydlíme a odkud je z velkých oken ve slábnoucím odpoledním světle nádherný výhled na centrum Calgary. Když domluvím, ozve se vícehlasé zklamané mručení.

„To není fér. Tys jí asi to tajemství nějak prozradila. Jste dvojčata a možná se dorozumíváte nějakou svou tajnou řečí těla nebo co,“ protestuje z kouta pokoje jakýsi kluk s plochým nosem. Mira ho předtím odmítla, protože chtěl na její večírek přinést nafukovacího žraloka.

Půltucet mladých členů Komuny se rozvaluje na židlích, na našich postelích nebo jen tak na zemi. Hrajeme takovou hru. Po našem příchodu do hotelu tu vznikl jakýsi kroužek her, jehož jediným účelem je, abychom se s Mirou nějak zabavily.

Když jsme před dvěma týdny pronikly přes počítač na bombastickou oslavu pětasedmdesáti let od zavedení politiky jednoho dítěte ve Státech, kterou uspořádal guvernér Roth, a odhalily jsme celé zemi, že jsme byly utajovaná dvojčata, která přežila, Emery nám nařídila, abychom nevycházely z hotelu. To, že se naše tváře zničehonic objevily na

obrovských obrazovkách během oslavy, vyvolalo šok, který se jako kola na vodě šířil po celých Spojených státech a dovlnil se až do Kanady.

Následujícího rána mocný texaský guvernér tvrdil na milionech obrazovek, že jsme s Mirou úkladně zavraždily jeho vnuka Haltona s úmyslem vymazat jméno Rothovy rodiny z povrchu zemského. Nově nás nazval „vlastizrádnými dvojčaty“. *Která význačná rodina přijde na řadu teď?* ptal se celého národa.

Takže se s Mirou opět musíme skrývat. Emery tvrdí, že je to kvůli naší bezpečnosti. Jsme natolik důležité, že nemůžeme riskovat to, že nás unesou nebo že nás zabije nějaký Rothův přívrženec či jeden z jeho tajných agentů.

Tudíž od chvíle, kdy jsme překročily práh tohoto bezpečného domu revolty, máme zapovězeno vyjít na ulici. Jsme tu pěkně zašité už celých čtrnáct dní a nocí, opět v utajení jako dřív. Izolované a přikurtované na jedno místo, samy nemůžeme podniknout vůbec nic.

Až na to, že jsme nechaly všechno, co jsme kdy znaly, v Dallasu, abychom se přidaly v Kanadě ke Komuně, se náš život v podstatě moc nezměnil.

Ale aspoň jsme spolu, zdůraznila mi Mira jednoho večera, kdy mě naše uvěznění obzvláště štvalo a málem jsem vyběhla ze dveří toho hotelu na ulici a kašlala na to, jestli jsem v bezpečí. *A netrčíme někde v podzemí.*

Pohlédnu na velkolepé budovy, které lemuji zářící obzor, a pomyslím na svého otce. *Teď je určitě on zavřený v nějaké temné podzemní kobce.*

„Pověz mi, co přineseš na můj večírek, Pawle,“ vyzývá ho Mira. „Pak ti řeknu, jestli můžeš přijít.“

Pawel zhluboka vydechne, vykulí ocelově modré oči, chce se trefit do správné odpovědi. Prohrábne si světlé vlnité vlasy barvy písku, které ho nad čelem neposlouchají a tvoří tam výrazného vlka. „Chtěl bych jít na tvůj večírek a přinesu červené růže,“ odpoví. Hádá, že u tajného předmětu rozhoduje barva nebo musí pocházet z přírody. „Smím přijít?“

Mira zavrtí hlavou a uličnický našpulí rty. „Je mi líto. Nemůžeš přijít na můj večírek, Pawle.“

Ramena mu poraženecky poklesnou a zklamaně se mi podívá do očí. Začervená se a rychle se připojí ke skupince ostatních odmítnutých zájemců o účast na večírku, kteří se řadí v jednom rohu pokoje. Cítím, jak v nich narůstá beznaděj.

Nesmíme používat žádné technické vymoženosti, zábava je tu omezená na takové jednoduché věci, jako jsou stolní hry, pero a papír nebo pouze náš mozek. Zatím jsme s Mirou všechny hry vyhrály. Jestli jsme v něčem přebornice, jsou to hry. Zejména ty, které mají tajná pravidla.

Mira tuhle hru začala oznámením, že pořádá večírek a přinese na něj bílé brožované knihy. Zvaní jsou všichni, ale přijít může jen ten, kdo přinese správný dárek. Zatím to vypadá na večírek ve dvou: Mira a já. Jako vždy.

„Barend, pověz mi, co přineseš na můj večírek,“ vyzve Mira dalšího. „Já ti pak řeknu, jestli můžeš přijít.“

Pozornost všech se obrátí k Barendovi, který toporně postává v otevřených dveřích. Naše stráž. Kdykoli připravený do akce, v náležitě výstroji a s pistolí u pasu. Zatím vždycky odmítl, kdykoli ho Mira lákala, aby se zapojil do našich každodenních her.

Obhlédne chodbu a pak pohrdavě odfoukne.

Je mu něco přes dvacet, na obnažených pažích jsou vidět vyboulené svaly. Hranatá tvář a vzpřímená ramena jako by křičela: *Jsem voják!* A možná někdy byl. Tak jako já jsem byla studentka a dcera, než jsem se stala rebelkou a zrádkyní.

„Vezmu to za něj,“ ozve se vysoká dívka se záplavou propletených copánků. Vystoupí ze skupinky neúspěšných a postaví se před Miru. Připadá mi upřímná a přátelská, ale ještě jsem s ní nemluvila. Jsem ty dva týdny uzavřená do sebe a kromě večerních her se do ničeho moc nezapojuju. Ještě pořád se těžko sbližuju s ostatními lidmi, vystačím si se sestrou. Začátek revolty podle všeho není ta nejlepší doba na nová přátelství.

„Přinesu velkou tučnou kotletu s kostí. Ty přece máte vy Texasané hrozně rádi, ne?“ Dívka drží pomyslnou kotletu v misce z dlaní a lákavě jí pohupuje Miře před nosem. Vítězoslavně povytáhne obočí, je přesvědčená, že má dveře na večírek otevřené.

Mira se zasměje a znovu zavrtí hlavou, chystá se odmítnout dívčin neobvyklý dárek. Vtom do pokoje vrazí Emery se svým doprovodem.

„Přines jí balonky naplněné konfetami a ona tě na večírek pustí,“ radí a zkušeně mrkne. Musela nás poslouchat z chodby. „Mira ti třeba dokonce dovolí, aby sis přivedla někoho s sebou.“

Tajemství dárku spočívá v tom, že musí obsahovat nějaké slovo cizího původu, a Emery použila rovnou dvě. Jsem ráda, že tu posledních pět dní nebyla, jinak by mě v hrách vždycky porazila; je to nejchytřejší člověk, jakého znám.

„Už jste se vrátila,“ řeknu a zvednu se ze své postele. Všichni přítomní vstanou, protože přišla vůdkyně Komuny.

Má na sobě svůj charakteristický žlutý kabát, neforemný a trochu velký, sahá jí po kolena. Husté oříškově hnědé vlasy nosí nakrátko ostříhané a rozcuchané jako Einstein, jsou však kudrnatější. Je vyšší než ostatní z jejího malého doprovodu. Čím víc ji během svého pobytu v Paramountu zkoumám – matčinu nejlepší kamarádku z dětství – tím víc zjišťuju, že není tak typickým modelem vůdce, jak bych očekávala. Při bližším pohledu v ní vidím tu ženu, kterou zřejmě bývala předtím, než na sebe musela vzít břímě vůdce vzpoury. V levém obočí jsou vidět dvě dírky po někdejším piercingu. To, jak vcucne tváře, když se zlobí. Jako by zadržovala výbuch hněvu. Špatně zahojenou jizvu těsně pod klíční kostí. Díky tomu všemu se mi ještě víc zamlouvá.

Emery se rozhlíží, soustředěným pohledem přejede všechny ty mladé tváře, které dychtí po splnění jejího byt sebe-menšího rozkazu. Všichni jsme tu přece kvůli Komuně, tak daleko od svých domovů. Cítím jakousi úlevu z toho, že za sebou každý máme bolavé ztráty, které v nás zažehly palčivý hněv. Není to tedy ta příjemná úleva, spíš vědomí, že jsme si všichni prošli podobnými hrůzami.

„Ráda vás zase všechny vidím,“ řekne Emery a pozdraví nás jednoho po druhém kývnutím hlavou. „Můžu vás teď poprosit, abyste mě tu nechali s Avou a Mirou o samotě? Potřebuju si s nimi promluvit.“

Kroužek společenských her se okamžitě rozchází. Barend každého vyprovází na chodbu. Pak zavře dveře za posledním z nich, zůstane tu s námi a zaujme své místo u dveří.

Zůstávají tu i tři nejbližší členové Emeřina doprovodu, členové takzvané Rady starších. Lidé, kteří jsou členy Komuny nejdéle. Mají to vepsané ve tvářích, rysy jim za tu dobu

ztvrdly. I když jsem s žádným z nich ještě osobně nemluvila, vím od Pawla, že za sebou mají nejeden pobyt ve vězení.

Dveře se otevřou a do pokoje sebevědomě vkráčí nějaká mladá dívka, může jí být něco přes dvacet. Postaví se hned vedle skupinky a Barend proti tomu nic nenamítá. Musí to být nějaká nová členka Komuny. A určitě ne nedůležitá, když se může takhle připojit k Emeřinu úzkému kroužku. Vlasy černé jako uhel a spletené do dvou utažených francouzských copů dávají vyniknout jejím tmavým očím s dlouhými, hustými řasami. Jestli jsou oči opravdu oknem do duše, při pohledu do těch jejích se člověku na chvíli zatají dech.

Mira pevně chytí Emery za rameno, vítá se s ní a hned se ptá: „Našli jste ho tentokrát? Vrátili jste se brzy – stalo se něco?“

Nespočet výprav zaměřených na záchranu mého otce vedlo jen ke zklamání. Roth schovává svého bývalého ředitele Odboru plánování rodiny bůhvídkde, ale tak dobře, aby měl naprostou jistotu, že ho nikdo nenajde.

Emery a její doprovod skloní hlavy. Něco se opravdu zvrtilo. Hrozně zvrtilo.

Cítím svůj žaludek, klesl jako nějaká kotva hluboko do moře, aniž se zasekla o dno.

„Co se stalo?“ naléhám a pokročím ještě o kousek dopředu. *Datum jeho popravy bylo odloženo. Státní garda se dozvěděla o našich plánech na únos vězně, tak ho převezli jinam...*

Emery zvedne hlavu a skousne si zevnitř tvář. Pevně. „Je mi hrozně líto, že vás musím informovat o tom, že vašeho otce zavraždili,“ řekne bez jakýchkoli okolků. „Jsem strašně smutná, že jsme se k Darrenovi nedostali včas.“

Je mrtvý. Můj otec je mrtvý. Už jsem se naučila být připravená na špatné zprávy. Ale na tuhle ne.

Zavravorám dozadu, v očích clonu slaných slz. Mira mě zachytí, pevně se své sestry držím – naše spojené síly jsou tím jediným, co mě drží, abych se nezhroutila na zem.

„Ne, ne, ne... říkala jste, že ho Roth nezabije!“ vykřiknu. „Říkala jste, že nebude riskovat, že se lidi postaví na naši stranu!“

„A co ten odklad popravý!“ přidá se nevěřicně Mira.

„Z guvernérova sídla vydali oficiální prohlášení, že šlo o sebevraždu,“ oznamuje Emery. „Roth veřejně vystoupil s tím, že se Darren v noci oběsil na postel a zanechal podrobný dopis, v němž velice lituje svých vlastizrádných zločinů vůči své zemi a jejímu lidu.“

Zmocňuje se mě ledový děs, je mi na omdlení. Mira se vedle mě neovladatelně třese. Otočím se k ní a naše zelené oči křičí: *Jsou to lži!*

Otec by si nikdy, *nikdy* nevzal život. Bojoval by až do hořkého konce, aby se s námi zase setkal.

„V tom dopise stojí, že se nejvíc stydí za to, že vychovával nelegální dvojčata a že se z jeho dcer nakonec staly nebezpečné zrádkyně.“

Roth proti nám užívá jako zbraň našeho vlastního otce. Žluč mi stoupá až do krku, podlomí se mi kolena.

Emery nás obě pevně svírá za ramena, tiskne nás k sobě, chce, abychom ji slyšely.

„Víme, že obojí je pustá lež. Sebevražda i ten dopis. Víme, že ještě před svítáním Roth přišel za Darrenem do cely a chladnokrevně ho zastřelil.“

Snažím se vyprostit z toho sevření. Nemůžu dýchat. Potřebuju prostor pro svou bolest, ale Emery mě drží za rameno ještě pevněji.

„Poslouchejte mě. Máme záznam z bezpečnostní kamery. Vražda vašeho otce nezůstane utajená. Rothův zločin bude zveřejněný – další článek v jeho řetězu lží. Váš otec bude pomáhat naší věci i po smrti, stejně jako vaše matka.“

„To video může být taky podvrh, stejně jako ten dopis o sebevraždě. Mohl by být ještě naživu!“ Žadoním.

Nová členka s francouzskými copy postoupí vpřed a zavrtí hlavou. S pohledem plným účasti. „Kéž by to byla pravda.“

Sáhne pro něco do vnitřní kapsy bundy a pak opatrně rozevře dlaň: leží na ní kovová kapsle velikosti mého nehtu.

Otcův mikročip.

„Drželi mě ve stejném vězení jako vašeho otce,“ vysvětluje a její klidný hlas proniká cáry mlhy mého zoufalství, která mě odděluje od všeho kolem. „Komuna přispěchala na záchranu vašeho otce pozdě. Podařilo se jim zachránit mě.“

Kdo to je? Proč ji věznili a jak se dostala k otcovu čipu?
Pokaždé ta nekonečná změť otázek.

„Skenujte ten čip,“ řekne Mira bezvýrazně.

Barend má na služebním opasku čtečku – zdá se, že má u sebe vždycky potřebné nářadí nebo zbraň – a podá ji Emery.

Cink.

Na displeji naskočí záznam o úmrtí:

Jméno: DR. DARREN JAMES GOODWIN

Stav: ZESNULÝ

Příčina smrti: SEBEVRAŽDA

Místo pohřbení: NEZNÁMÉ

Jediné, co mi po mém otci zbylo, je tenhle kousíček kovu, na kterém je ještě jeho krev. *Kde je jeho tělo?*

Chce se mi ječet.

„Je to Darrenův čip. Už je to ověřené,“ prohlašuje Emery s neochvějnou jistotou. „Skye Linová bojuje za věc Komuny polovinu svého života. Ve věznici zpracovala jednoho bachaře, který jí ten čip a záznam z bezpečnostní kamery dal ve chvíli, kdy jsme byli se svou záchrannou misí v polovině.“

Skye Linová. Atentátnice, která ve dvou státech otráвила ředitele Odboru plánování rodiny a neúspěšně se pokusila zlikvidovat i mého otce.

Nikdy jsem neviděla její tvář; když ji před pěti lety v Dallasu uvěznili, Roth vydal médiím přísný zákaz fotky mladé vražednice zveřejnit.

Guvernér se vždycky postaral o to, aby se žádný zločinec v Texasu nestal slavným – jednoduše je hodili do nějaké temné cely a už o nich nikdo nikdy neslyšel.

„Nevěděla jsem, že váš táta byl členem Komuny,“ tvrdí Skye. „Nesnažila jsem se zabít jeho. Snažila jsem se zabít jeho úřad.“ *Odbor plánování rodiny.*

S těmi slovy se otočí a odejde, nechává nás tu s Mirou v naprostém zmatku.

„Chci vidět ten záznam,“ ozve se Mira vedle mě.

Vyrazí mi tím dech, otočím se k ní. „Ty chceš vidět vraždu našeho otce?“

„Musím to vidět na vlastní oči.“ Vzhledne ke mně, oči má zarudlé a pohled otupělý utrpením. „Vyrůstaly jsme obklopené tolika tajemstvími, Avo. Prostě to musím vidět.“

Zavrtím hlavou. „Já nemůžu.“

Vykročím, že odejdu – potřebuju čerstvý vzduch; bolest ve mně je najednou příliš velká pro tento stěsnaný prostor –, ale Emery mě zvednutím ruky zarazí.

„Ráno odjíždíme na velitelství Komuny – do lesní rezidence Paramount Point Lodge. Obě vás tam potřebují. Zítřka vám můžu vysvětlit víc, teď si dopřejte čas, abyste se vyrovnaly se svým zármutkem.“ Úklonou hlavy vyjádří svou účast. „Váš otec byl statečný člověk.“

Zamrazí mě. Rayla tenkrát vyslovila totéž.

Chce pro vás obě lepší budoucnost.

Zavřu oči a vzpomenu si na jednu z otcových nejdůležitějších pouček: k nabroušení železa je potřeba zase železo. Kovové kulky přetvořily otcovu smrt v kus litiny, který mě tíží na dně srdce. Abych byla statečná jako on, musím ten bolestivý proces broušení vydržet. Musím se stát tak ostrou, aby se mě už nikdo nemohl dotknout.

„Ukažte mi ten záznam,“ žádá ještě jednou Mira.

„Nebude lehké se na to dívat, ale rozhodnutí je na vás,“ odpoví Emery.

Záběry na mého otce bezmocně připoutaného k židli, nad ním se tyčí Roth s pistolí a samolibým úsměvem na rtech...

Ne! Vytřeštím oči a proběhnu kolem Emery, pryč od své sestry. Barend mi uhe z cesty, dovolí mi prudce otevřít dveře a vypotácet se samotná na chodbu. Nemám jasno, kam jdu, bezděčně mířím ke schodišti. Hněv mě oslepuje, kolena se mi podlamují, opírám se o zeď, abych se vůbec udržela na nohou, a sunu se vpřed. Můj svět je vzhůru nohama, nekontrolovatelně se točí.

Bum. Ramenem do někoho narazím, až se tím úderem zase napřímím.

„Pardon,“ řeknu automaticky.

Ale nabroušené věci se neomlouvají. Dál řezou skrz. Sebe-ru sílu a jdu dál, neohlížím se, vleču se na vratkých nohou chodbou.

„Ne, já se omlouvám,“ ozve se za mnou nesměle. Pawel. „Je mi líto, co se stalo tvému tátovi. Právě jsem se to dozvěděl.“ Pokračuje už zapáleněji: „Aspoň zemřel pro něco. Můžeš na něj být hrdá.“

Jeho slova mě zasáhnou jako kulky, přímo do mých útrob, aniž vyjdou ven. Prudce se zastavím. Ovinu si paže kolem pasu – jako by to mohlo zastavit krvácení – a nakouknu do místnosti, z níž Pawel právě vyšel.

Na zemi sedí skupinka dětí, tak jedenáctiletých až dvanáctiletých, sklánějí se nad displejem tabletu. Barend by vyletěl z kůže, kdyby je načapal u tajně propašovaného tabletu. Technické vymoženosti ohrožují bezpečnost Komuny, na okamžik si zkouším představit trest, který by je čekal za takové riziko, ale vtom jedno dítě uhne hlavou a tím mi poskytne výhled na to, co sledují.

Tvář mého otce zabírá celý monitor podzemního zpravodajství. Děti bez dechu sledují počítačově vygenerovaného moderátora s modrými vlasy a fialovými očima, který jedním dechem chrlí zprávu o tom, jak si hanbou zdiskreditovaný ředitel Odboru plánování rodiny nečekaně vzal život.

„Můj brácha říká, že je to všechno spiknutí,“ ozve se dívka s vysoko vyčesaným ohonem. Je to Ellie, Pawlova adoptivní sestra. „Žádný Goodwin by se nikdy nevzdal bez boje.“

Další dívka si všimne, že stojím ve dveřích, a úplně zatají dech. Drcne do kluka vedle sebe a celá skupinka se otočí, zírají na mě s pootevřenými pusami a výrazem posvátné úcty.

„Naši se taky pro mě a Ellie obětovali,“ poznamená Pawel tiše. Ve tváři se mu při té vzpomínce zračí nevýslovný smutek. Jejich čtyřčlenná rodina byla nezákonná, i když Ellie nebyla z jejich krve. Pawla budou do smrti pronásledovat hrůzy, kterými si prošel a které ho přivedly až do Komuny.

Mé ostré hrany najednou změknou soucitem.

Ještě jednou se podívám na otce na displeji. Vybrali jeho fotografii ve slavnostní uniformě. Vypadá na ní silný a hrdý a tak přesvědčivě živý, až to bolí.

Přejezu zrakem po mladých obličejích nečekaných diváků. Ellie vstane a napřáhne ruku se zaťatou pěstí, jako jsme to s Mirou udělaly i my na závěr toho vysílání, do nějž jsme se nabouraly. Dívenka je drobná, ale urputná. Podlouhlé oříškové oči jí hoří nezměrnou chutí vzdorovat už v tak mladém věku.

Všichni kolem ní vstanou a udělají totéž.

Na pravém zápěstí mají tetování vyvedené stejným tmavým inkoustem. Každý si zvolil svůj osobitý emblém: vzpínající se býk, dvě silné souběžné čáry, škorpion chystající se bodnout, krásně vzorované slunce s obličejem.

Pawel vedle mě také vyhrne rukáv košile a ukáže svoje tetování v podobě stromu s pevnými kořeny, které chrání písmeno *E*.

Naše jiskra zafungovala. Plamen revoluce právě vzplál. Přesně jak Rayla předpovídala. Jeho žár teď dokonce cítí i příští generace.

Srdce mi divoce buší v hrudi. Natáhnu paži, pěst mám zaťatou.

„Hodně vzdorujte,“ řeknu.

„Málo poslouchejte,“ odpovídají jednohlasně.

Přetáhnu si kapuci bundy přes hlavu a vyklouznu ven zadními dveřmi hotelové kuchyně. Ulička je úzká, ale čistá, nikde nikdo ani žádné kamery, jen ty, které patří Komuně. Vykročím k široké ulici lemované mohutnými stromy a vydechnu úlevou, že jsem zase jednou venku.

Rada starších určitě ví, že jsem opustila prostory Komuny – nevytratila jsem se tajně. Končím s tajemstvími. *Proč mě nechali jen tak odejít? Soucit? Soucit je ve válečné době nebezpečný. Pak vycítím, že mám někoho za zády. No ovšem.*

Když zahýbám za roh, nenápadně se ohlédnou a vidím Barendu. Můj strážce, můj osobní agent. Jde za mnou, chrání mě. *Podívejme se, kdo teď má chuť, slyším Haltonův posměšný pošklebek ze záhrobie.*

Sáhnu si dolů na záda, nahmatám na kříži pistoli v koženém pouzdře. Haltonovu pistoli u sebe nosím pořád. Od chvíle, kdy jsem ji vzala Miře z roztřesených rukou. *Musela jsi toho agenta zastřelit, ujišťovala jsem ji potom. Zachránila jsi nám život.*

Zrychlím krok do rytmu tlukotu svého srdce a stáhnu si kapuci hlouběji do očí. Několikrát prudce zabočím do jiné ulice, proplétám se bludištěm ulic v centru, až nakonec splynu s davem.

Město pulzuje životem, překypuje energií. Neznámé zvuky a neprozkoumané pozoruhodnosti se snaží lákat mou pozornost, ale nemůžu se přimět zvednout pohled od čerstvě umytého chodníku. Chci jen bezcílně kráčet dál, mým jediným souputníkem jsou hlasité myšlenky, které křičí po pomstě za smrt mého otce.

Roth je nedotknutelný. Mimo dosah. Nikdy se ti nepodaří dostat se k němu tak blízko, abys mohla vystřelit tu stříbrnou kulku.

Ale naše babička by to mohla dokázat. Rayla by mohla najít cestu přímo k té zrůdě a položit nám jeho useknutou hlavu k nohám v krvavé kaluži spravedlnosti. Ozvala se nám jen jednou přes tajnou telefonní linku uprostřed noci a přísahala, že tohle je jejím prvořadým úkolem a zároveň důvodem, proč s námi není tady v Calgary.

Emery má jiný názor, její filozofií není sekát hlavy. Je přesvědčená – *Prásk!* Něco ostrého mě zničehonic štouchlo do žaludku a vytrhlo mě z úvah. Rychle se nadechnu. Prudce zvednu hlavu a vidím, že okolní dav se změnil, z náhodných chodců se stala rozbouřená masa lidí svírajících v rukou transparenty.

Šum hlasů, který jsem si až do té chvíle nepouštěla do hlavy, ke mně najednou dolehne v podobě jasného hromového řevu. „*Pošlete ta dvojčata zpátky! Pošlete ta dvojčata zpátky!*“

Zježí se mi všechny chlupy jako malé výstražné vlaječky. *Uteč!* Ale než stihnu uposlechnout tu palčivou intuici, udeří mě do očí ručně ušitá vlajka s protestním nápisem: „Gluti!“

V žilách se mi rozproudí adrenalin hněvu. Mira a já jsme v Kanadě pořád glutky: nadbytečné, nežádoucí. Ne proto, že jsme dvojčata, ale proto, že v jejich zemi vůbec jsme. Každý musí stát na své straně zdi. Jsme Američanky, musíme zůstat ve Státech, ať je to tam jakkoli hrozné. Být členem Komuny na tomto tvrdém faktu nic nemění.

Jak velká je ta demonstrace proti nám? Je na ní celé město, nebo jen nějaká malá, ale hlasitá frakce?

Musím se dostat do jejího středu a zjistit to.

Koutkem oka vidím, že se ke mně žene Barend. Ruce v rukavicích má natažené dopředu, křičí, abych zůstala stát,

v zúženém pohledu jeho hluboko posazených očí je výraz odhodlaného záchranáře.

„Pošlete ta dvojčata zpátky! Pošlete ta dvojčata zpátky!“

Než mě Barend stačí čapnout, prožene se kolem mě trojice protestujících s důmyslnými kuklami na hlavách a vrazí přímo do něj. Zatlačí ho do nekonečného moře demonstrantů.

„Aeron, stůj!“ slyším Barendův hlas zpoza barikády lidských těl. Aeron Roweová, jméno registrované mým falešným mikročipem, nyní moje šifra pro Komunu.

Využiju toho, že mi protestující takto nevědomky pomohli, a neuposlechnu Barendova příkazu. Naopak se hroužím hlouběji do davu a mířím přímo ke zdroji stupňujícího se chaosu.

Ale přes masu těl a vzdouvající se transparenty nic nevidím. Musím si najít nějaké vyvýšené místo. Proplétám se tím ohromným rojem lidí a zahlédnu něco, co vypadá jako nějaký velký, asi patnáct metrů vysoký kopec, pokrytý mechem a pestrobarevnými rostlinami. Poklidně z něj stékají kaskádovité potůčky a vlévají se do kamenné kašny ve tvaru květu.

Veřejná fontána s pitnou vodou, ne pouze okázalá dekorace, jaké má guvernér Roth ve svém bombastickém parku. Někde tu musí být zabudovaný filtrační systém, neviditelné trubky vedoucí do podzemní vodní nádrže. I přes clo nu mého žalu na mě tohle dílko zapůsobí. Nikdy jsem nic takového neviděla – kus čisté přírody uprostřed metropole. Mimořádný výtvor.

Vyšplhám na malý balkon, který vystupuje z úbočí kopce. Dva protestující ve stejných černobílých kuklách s počítačově vytvořeným vzorem, jaké jsem viděla před chvílkou,

přistoupí k okraji kašny přímo pode mnou a plní si láhve tou vzácnou tekutinou.

Doplňili si zásoby vody, jeden z nich si teď zastrčil láhev do kapsy a druhý svým tabletem skenuje kuklu.

Na jasném monitoru vyskočí odstavec nějakého zpřeházeného textu. Tajně přihlížím, jak ten muž píše nějaké heslo, aby rozluštil ty věty, ale otočí se dřív, než dekodovaný text naskočí.

„Kolem Centrální a Deváté potřebují celulární spojení,“ zaslechnu jeho slova. „Ti zatracení milovníci glutů se postarali o výpadek komunikačních linek.“

Ty kukly nejen chrání nositelovu totožnost, ale slouží i k přenosu tajných zpráv. Tímhle způsobem se určitě spolu tajně domlouvají.

A armáda to dovolí?

Odtrhnu oči od toho úchvatného trhu hojnosti a svobody a pátrám zrakem po okolí. Protestujících jsou teď už tisíce a zaplnili široké, uměle zatravněné náměstí lemované kolosálními mrakodrapy ve tvaru včelího plástu, k jejichž stavbě se používá technicky upravené dřevo, fasády jsou z lesklého skla a balkony plné zeleně a květin.

Mrakodrapy ze dřeva.

V Dallasu vládne železo, v Calgary jednoznačně vítězí dřevo.

Kde je armáda? Vojáci se sonickými zbraněmi, které by přinutily lidi, aby padli na zem jako podtatí, znehybnily by je svým pronikavým vysokým zvukem? Přiměly by je k poslušnosti. Nikdy předtím jsem žádnou protestní akci neviděla – obyvatelé Dallasu nesměli pozvednout hlas k odvetě.

Seskočím ze svého bidýlka a prodírám se nazdařbůh propleteným davem, jejich hněv a strach mě omývají jako vlny. Je to lepší než cítit drásavou bolest z otcovy smrti.

Najednou se rozsvítí obří obrazovka zakrývající výškové budovy a na ní se objeví celkový záběr na rozvášněné shromáždění na náměstí, je to živý přenos. Tisíce až desetitisíce avatárů z virtuální reality se na ní zhmotňují, dav se zvětšuje do nepředstavitelného počtu těl. Lidé stojí na střechách, křičí, aby glutové táhli domů; lidé visí z oken výškových budov jako opice ze stromu, šplhají na střechy automatických aut a stožáry pouličního osvětlení; tamhle je dokonce pyramida z lidských těl vysoká jako Cheopsova pyramida v Gíze a na jejím vrcholu vlaje prapor s nápisem: „Nadbyteční musí pryč!“

Rychle obhlédnu kruh budov, které mě obklopují, a vidím, že z oken žádní demonstranti nevisí, ulice sice přetékaají protestujícími, ale žádné pyramidy z lidských těl tu nestojí. *Lidé pochodují z pohodlí svého domova přes celou Albertu jen prostřednictvím virtuální reality.* Geniální.

Musím to říct Emery – Komuna by tohohle mohla využít v náš prospěch – i když právě teď mám pocit, že celý svět je proti nám.

Nořím se hlouběji a hlouběji do středu shromáždění a rozvášněný pokřik „*Poslete ta dvojčata pryč! Poslete ta dvojčata pryč!*“ tím víc sílí a přechází až do nesnesitelného horečnatého vřeštění. Nervy mám tou energií davu napjaté, vysílají mi do celého těla varovné chvění. Musím odsud pryč, ale je to, jako bych se chtěla sama potrestat. Zapraskám klouby prstů, upravím si kapuci, nikomu se nedívám do očí, jen procházím davem, který se řevem dožaduje mé smrti.

Přesně to by se stalo, kdyby se demonstrantům jejich přání splnilo: Roth by se postaral, abychom s Mirou zemřely. Celá Goodwinova rodina by zmizela ze světa.

Prodírám se davem snad už celou věčnost. Najednou mě to vytlačí před další řadu lidí a já se ocitnu na úzkém pruhu země nikoho. Dělicí čára.

A tam mě čeká největší překvapení mého života.

Stovky skutečných lidí oblečených do žluté křičí: „*Zachraňte ta dvojčata a revoluce je začatá!*“ Jednotný pokřik je hlasitý a zřetelný, zasáhne mě až do žil jako blesk. Početný průvod Albertánů pochoduje širokou třídou a vlévá se do nepřátelsky naladěného náměstí, aby podpořil dvě holky z Texasu trčící opuštěné a v nejistotě přes tři tisíce kilometrů od domova. Je to tak ponižující. Na okamžik mi ten těžký balvan ze srdce spadne a jsem málem dojatá k slzám.

Komuna je silnější, než jsem si myslela. *Musím to říct Míře.*

Ale když se otočím a chci se vrátit do hotelu Paramount Point, udeří mě do očí drsná realita naší situace. Opozičníci, kteří tu vyjí jako vlci, aby mě a Miru vyhnali z jejich země, jsou vůči nám v přesile čtyři ku jedné. Mrknu na obří obrazovku a vidím, jak se na ní vynořují další a další virtuální demonstranti proti dvojčatům a zaplňují každé volné místo na náměstí. *Osm ku jedné.*

Na rameno mi poklepe nějaká štíhlá žena a se škodolibým úsměvem na tváři mi podává elegantní brýle. „Podívejte se nahoru.“ Ukáže na bezmračnou oblohu.

Omámeně si brýle nasadím a vidím, že nad hlavami davu mezi budovami proplouvají obrovské barevné balony naplněné horkým vzduchem. Jsou ozdobené výhrůžnými

nápisy jako: „Najděte ta zrádná dvojčata!“ a „Nenechme je vyhrát, musíme je vyhnat!“.

Najednou uprostřed té masy cizích lidí pocítím hrozivě narůstající klaustrofobii a mám nutkavou potřebu dostat se odsud, najít nějaké klidné místo, kde můžu přemýšlet.

Srdce se mi třepotá jako rychlá křidélka kolibříka, ruce a prsty mi začínají dřevěnět. Je mi na omdlení, trhaně a nepravidelně dýchám. Musím odsud pryč, než úplně ztratím vládu. *Hýbej se. V tom jsi dobrá.*

Strhnu si brýle a potácím se mezi transparenty a těly, nedokážu myslet na nic jiného než na to, že nás odsud většina lidí chce vypudit.

Už jsme to zdejší uvítání přetáhly. Někde na kraji metropole sedím na jakémsi nekonečném dřevěném schodišti, které nikam nevede. Sedím na jeho dvacátém rameni, kinklám nohama a před sebou mám jen nehybný vzduch. Sama a v tichu pozoruju kouzelně barevné odstíny prodlévající nad obzorem, zářivě růžové a žluté, které ještě nechtějí popřát světu dobrou noc.

Nejlepší výhled je na západ, po mé pravici, ale nedokážu odtrhnout zrak od toho, co se tak jednoduše otvírá přede mnou: výhled na jih. Směr k domovu.

Opřu se o leštěné dřevo, zavřu oči a sním, že by mě tyto nekonečné schody mohly dovést někam nahoru, až tam, kde teď čeká můj otec.

MIRA

Zase jsme na útěku.

Deset z nás, nacpaných v bílé osobní dodávce s nápisem „Paramount výlety“ po obou bocích. Za námi jedou v těsné blízkosti další dvě dodávky, ostatní cestují po jiné trase někam dál na sever. Všichni míří kam?

Neřeknou mi to.

Sedíme s Avou na zadním sedadle, zavazadla máme nacpaná uprostřed. Zámky a zipy cvakají a cinkají v duetu, který mě rozčiluje, je těžké ho nevnímat.

Nepromluvila jsem od chvíle, co jsme si sbalily svůj skrovný majeteček a prchly z hotelu. Ani moc nepřemýšlím, mám co dělat, abych ulevila svým opuchlým očím. Odmítám urovnit už jen jedinou kapku. Nechat kohokoli pozorovat, jak ze mě moje bolest prosakuje vyplýtvanými slzami.

Ventil klimatizace míří na mě, mrazí mě v zádech a na nohou. Otočím ho jinam, pošlu ten ledový proud směrem k řadě přede mnou, přímo na Pawlovu hlavu. Nepohne se ani nic neřekne. Nikdo ještě nepromluvil. Všichni se bojí se na nás být jen podívat.

„Miro,“ ozve se Ava šeptem.

Dál hledím před sebe, pozoruju, jak proud vzduchu z ventilu tiskne Pawlovi husté vlasy k lebce, připomene mi to trávu, která takhle polehne, když přistává dron.

Ochromí mě strach a podívám se z okénka. Na nebi je pár chundelatých obláčků, jinak azurovou modř nic nenarušuje. Žádné drony.

Sklopím pohled, pozoruju zvlněnou betonovou silnici, která se vine lesem a vede do hor. Na hlavní silnici jsme už potkali několik vojenských aut, jsme na cestě přes hodinu; napočítala jsem jich zatím šest. Jízdní policie, jízdníci, jak se jim tu říká. Ale nikdo naši dodávku nezastavil. Jsme pro ně turisti, kteří chtějí vypadnout z velkoměsta.

Kéž bychom mohli.

„Miro,“ žadoní Avin hlas z druhé strany barikády tvořené našimi kufry. Nevidím na ni a jsem ráda. Nemůžu se na ni podívat, stejně jako ostatní. Vidět její obličej, její oči, by bylo jako vidět v zrcadle obraz své bolesti. A já se zrcadlům celý den vyhýbala.

Avě z mého mlčení nebo z vytrvalého chřestění zipů zavazadel už rupnou nervy. Jediným pohybem odstrčí sportovní tašku a stříbrný kufr dozadu do přecpaného kufru za našimi zády, čímž vyvolá dominový efekt. Spustí se na mě lavina trekingových holí, padají mi přes rameno tvrdě na nohy. Batohy se zakymácejí a otevřou se, proviant se s rachotem vysype na zem. Zvednu chodidla, protože zezadu dopředu se kutálejí kovové láhve s vodou a jako dělové koule hledají svůj cíl. Dutý úder prozradí, že jedna trefila Skye do kotníku.

Když se lavina zastaví a utichne i kovové řinčení, rozhostí se v dodávce tísnivé ticho. Ava spokojeně zabručí, dosáhla svého.

Nikdo se neohlédne, aby zjistil, co bylo příčinou toho hluku. Barend za volantem se naplno soustředí na cestu, nedůvěřuje navigaci ani automatickému systému, které nás mají dovést k cíli. Emery si neúnavně něco škrábe do ohmataného deníku, Pawel, Ellie a Skye hledí z okénka. Já na sobě

cítím Avin pohled, ruku má položenou na uprázdněném místě mezi námi.

„Miro,“ zkouší to znovu.

Někdo stáhne okénko, jako by chtěl vyvětrat to napětí. Závan větru mě přenese do minulosti, připomene mi chvíle, kdy jsem posledně seděla v autě mířícím na sever, s Avou a svou dlouho ztracenou babičkou. Těsně předtím, než jsem opustila svou sestru a vydala se sama pryč přes pláň s tisícerem větrných generátorů.

Zavřu oči a jsem zpátky v Montaně. Vzpomínky se vynoří tak náhle a s takovou silou, že skoro nemůžu dýchat. Na povrch jako nezvaní hosté vyplouvají přetrvávající emoce a zapomenutá slova. Slova, o nichž jsem se domnívala, že jsem je nechala na druhé straně zdi.

„Řekla jsi mi, že to bude moje vina, jestli otec zemře,“ pronesu sotva slyšitelným šepem a doufám, že mě Ava slyší.

Nastane dvacet vteřin ticha, vím, že si v duchu přehrává tu naši hádku. Divokou a plnou zraňujících výpadů a podpásovek. Jestlipak i ona proti mně použije to, co jsem tenkrát řekla?

Jsem příliš unavená na hádku.

„To není pravda,“ odpoví tiše, hlavu sklopenou. „Víš, že jsem to tak nemyslela.“ Mluví pomalu, přesvědčivě. „Spoustu toho, co jsem ten den řekla, jsem nemyslela vážně.“

Já vím. Já taky ne. Proč jí to nedokážu říct? Místo toho jen přikývnu. Posune ruku blíž, ale nechytím ji za ni. „Jediný, kdo za to může, je Roth.“

Když je teď Halton mrtvý.

Odstrčím hole stranou, jejich špičaté konce mi připomínají nůž toho agenta, který se Haltonovi zabodl do hrudi.

Jeho dědeček přísahal, že za své zločiny zaplatíme. Halton možná zaplatil za ten svůj.

„Pomstíme se Rothovi za to, co udělal,“ šeptá Ava a zní to jako slavnostní slib.

„Za to, co udělal,“ opakuju jako ozvěna.

Za to, že nám zavraždil otce. Nedokážeme to vyslovit nahlas. Selhaly jsme a nedokázaly ho zachránit.

Čekal na nás? Vyhlížel nás? Držel se až do samého konce stébélka naděje, že přijdeme a on bude žít a všechno se urovná?

Ztuhlými prsty odepnu pás a posunu se na sedadlo vedle své sestry. Vsunu dlaň do její a obě hledíme z okénka, jak se les ubíhající za ním mění v rozmazanou čáru.

„Nechci se mu jen pomstít,“ hlesnu nakonec. „Nechci, abychom mu to jen oplatily.“

Dodávka odbočí a před námi se objeví monumentální kanadská část Skalistých hor. Obdivuju rozeklané vrcholky nekonečného pohoří, které vykukují z mraků mlhy. Vypadají jako ostré zuby nějaké příšery a já jsem ohromená jejich velikostí a naprostou dominancí nad touto zemí.

Jsem tak malá. Je nás tak málo. Roth a jeho vojenská garda jsou obři. Jak si můžeme myslet, že dokážeme zbořit horu?

„Za půl hodiny už budeme v Paramount Point Lodge,“ oznámí nám Emery ze sedadla spolujezdce.

Všichni ostatní ožijí, protahují si ztuhlé údy, sbírají si věci, připravují se na příjezd. My s Avou zůstáváme bez pohnutí sedět.

Hlavu mám položenou na Avině rameni, dívám se na hory a pokouším se mezi hustou spleť stromů a houstnoucí

mlhy zahlédnout nějaké známky toho, že někde tady je hlavní stan vzpoury. Když nic nevidím, zadívám se na své vysoké boty. Jsou obnošené, podrážky lemuje zaschlé bláto.

„Miro,“ vzdychne Ava a stiskne mi ruku.

Podívá se přímo na mě a já vím, že se už její otázce nemůžu dál vyhýbat. Vlasy má rozčuchané, jak si do nich každou chvíli z neustálých starostí a obav vjede rukou, mladou tvář popelavě šedou a zdaleka ne nevinnou.

„Chci vědět jen jedno. Bylo to rychlé?“

Přeju si, abych mohla vymazat to, co jsem viděla na zrnitých záběrech, ale zůstane to ve mně navždy. Musela jsem to vědět. Být toho svědkem. Být se svým otcem v jeho posledních chvílích, i když už bylo pozdě.

„Ano,“ zalžu jí i sobě. „Netrpěl.“

Silnice před námi je zatarasená pracně kovanou železnou bránou. Černé kovové pruty jsou tvarované do podoby losů, vlků a tlustonohých ovcí, uprostřed nás vítá nápis:

MÍSTO K ODPOČINKU A SPOLEČNÉMU POBYTU

Barend jede dál a brána se otevře, takže naše výprava čítající tři dodávky může projet bez zastavení. Blátivou cestu lemuje jehličnatý les, voňavý a živý, okénky dovnitř zavane pronikavá vůně borovic.

Jedeme několik dalších kilometrů řídkou mlhou a pak se opar znenadání zvedne jako opona a odhalí přepychovou přízemní chatu. Velká stavba má žluté dveře, které září ve slunci.

Skye ostře hvízdne. „Nejbohatší bezpečný dům, jaký jsem kdy viděla. Jak to, že ty věže nespadnou?“

Nakloním se přes Avu, natahuju krk, abych lépe viděla, a zahlédnu tři velké věže, které vystřelují ze solární střechy jako šípy, každá má dvacet podlaží. Jsou postavené z přepravních kontejnerů naskládaných na sobě cikcak, jako se na sebe kladou dřevěné kostky Jenga věže. Obložili je smrkovým dřevem, řady oken se lesknou, až oslepují. S tou jednoduchou hrou jsme v Calgary strávily mnoho nocí, kdy jsme nemohly spát. Odháněly jsme tak noční můry.

Ta hra končí, když věž spadne, vzpomenu si. Doufejme, že tyhle nespadnou.

Za třpytícím se sklem nejvyššího patra prostřední věže se mi přece jen podaří zahlédnout nějakou postavu, která na nás shlíží dolů.

„To je Ciro,“ informuje Avu a mě Pawel, když se dveře dodávky odsunou a všichni se vystracháme ven.

Po vyslovení toho jména přestane Barend vykládat zavazadla z kufru a i on se jako my všichni zadívá nahoru. V očích s pokleslými víčky se mu objeví jakýsi něžný výraz, naprosto odlišný od jeho obvyklého přísného až nevlídného pohledu. Ta změna je však jen prchavá a hřejivý pohled zmizí tak rychle, jako se objevil. Zatváří se až přehnaně zamračeně, jako by tím chtěl kompenzovat svůj výpadek z role.

„Tohle sídlo patří Cirovi,“ pokračuje Pawel. Ellie se vedle něj s požitkem protahuje. „S oblibou říká, že mu patří i Komuna. Někteří dokonce tvrdí, že nás vede on.“

Pokradmu se podívám na Avu. *Myslela jsem, že Komunu vede Emery.*

Když se pak znovu zahledím na prostřední věž, Ciro už je pryč.

„Za deset minut se všichni starší shromáždí v zasedačce!“ křikne Emery, aby to všichni ze tří dodávek slyšeli. Setřese ze sebe dlouhý kabát kaštanové barvy a obrátí ho naruby. Je oboustranný, teď se změní ve žlutý. Pro kohokoli z nás je riskantní nosit barvu vzpoury mimo bezpečné domy. Ale tady se Emery vrací ke své obvyklé uniformě, jejíž barva vylučuje veškeré pochybnosti. Nemůžu si pomoci, ale myslím si, že ji Emery používá jako takovou berličku. Ta barva mluví ke každému členovi jasnou řečí: *Tady velím já*. Ne Ciro.

Hodím si batoh na záda a pomalu s Avou vykročíme k dvouproudové solární příjezdové cestě. Její dva pruhy jsou oddělené svěže zelenou trávou. V bývalém životě by se mi chtělo proběhnout se v ní bosá. Teď se však jen zastavím, dýchám čerstvý vzduch a rozhlížím se kolem.

Je to úchvatné místo, všude kolem kvetou luční květiny, vidíme tu desítky „hostů“. Jestli jsou stejně jako my víc než hosty a jsou skutečně součástí té rodící se „věci“, náš počet se zvyšuje. *Možná máme šanci*.

„Porozhlédnu se kolem,“ oznamuje Skye skupince.

Emery ji nechá, aby se šla projít. Skye strávila skoro dva tisíce dní ve vězeňské cele. A teď slunce, volná příroda, lidi. Určitě je toho na ni moc najednou.

Mezi vysokými kmeny borovic zahlédnu nějakou trojčlennou skupinku mířící k rychle běžící řece, jejíž voda má tyrkysový odstín.

„Ledovce,“ ukáže Ava na zubaté vrcholky vzdáleného pohorí. I já vidím trpytící se bílý led na špičkách hor, pole ledu, která se nějakým zázrakem stále drží na ohřívající se planetě.

Je to nádherné, pohádková říše přírodních krás. Ale dokážu myslet jen na to, jak brzy ji budeme moct opustit.

Je to dokonalé místo, kde prožívat smutek, ale nechci svou bolest ukonejšit; nechci si zahojit rány. Chci, aby hnisaly. Chci, aby bolely. Chci, aby mi připomínaly, co jsem ztratila. Aby mi připomínaly toho zloducha, který mi to všechno ukradl.

„Tajné sestry!“ zvolá nějaký hlas ze schodů před vchodem a všechny hlavy se za ním otočí. Na kovovém zápraží stojí mladý dlouhán ve stříbrném saku, které v dopoledním slunci září jako platina.

To je určitě Ciro.

Dlouhými kroky zamíří k naší malé skupince, vítá nás s otevřenou náručí. Dívá se na nás z jedné na druhou, hlava se mu pohybuje jako kyvadlo, takhle je to vždycky, když nás někdo vidí poprvé.

„Zrádná dvojčata!“ Jeho burácivý smích se rozléhá kolem, mám co dělat, abych neucukla. Těkám pohledem po ostatních neznámých lidech, vidím, že je všechny jeho spontánní přivítání zaujalo.

Mám sto chutí se otočit a utéct. Ještě jsem si nezvykla být středem pozornosti. Nezvykla jsem si na to, že mě někdo vytáhne před spoustu lidí a mluví o mně. Ale Ava mě pevně drží za loket a přinutí mě zůstat na místě.

Pawel a ostatní, dokonce i Barend, se usmívají a pak se přidají k Cirovu nakažlivému smíchu. Emery stojí vedle mě, povzbudivě na mě kývne a já si připomenu, že jsme mezi přáteli. Nadechnu se a pevně sevřu pěsti, až mi klouby zapraskají, nutím se, abych se vžila do naší nové role a šila se s ní. *Skousni to. Tohle sis vybrala.*

Ava vykročí k našemu takzvanému vůdci a já jdu s ní, naše kroky se bez námahy sladí do stejného rytmu. Z Cirových pohybů číší jeho mocné postavení, jeho sebevědomí, každý jako by k němu vzhlížel, *doslova*. Vidím, že to už není žádný mladíček, ale vypadá dokonce mladší než já. Tvář cherubína, chlapecký úsměv. Zůstává v něm bujarý optimismus, který život ještě nějak nestačil zkrouhnout.

„Avo, Miro,“ osloví nás a oběma nám položí ruku na rameno. „Vítejte v domě Paramount Point. Čekáme na vás už celá desetiletí.“

Zvednu bradu a zadívám se mu do očí, ale hledí na mě tak dlouho, že musím uhnout pohledem.

„Omlouvám se. Víím, že je nezdvořilé takhle civět. Mé světaznalé oči už viděly mnoho dvojčat, ale žádná si nejsou tak dokonale podobná jako vy dvě. A samozřejmě jsem nikdy neviděl *americká* dvojčata.“

„Díky, že nás tu s mou sestrou necháte bydlet,“ řekne Ava a podá mu ruku.

„Ovšem, ovšem. Je to teď i váš domov.“

„Je to jen další bezpečný dům, nebo máte nějaký plán?“ vyhrknu. „Můžeme doopravdy něco *dělat*? Už týdný neděláme nic, jen se schováváme.“ Nevím, proč jsem si vylila všechnu svou zadržovanou frustraci na něm, ale zdá se, že v něm můj hněv jen budí úsměv.

„Žena činu.“ Podívá se z Avy na mě. „Ve dvojím vydání. Tak to se nám spolu bude dobře pracovat.“

„Byla to náročná cesta, Ciro,“ vloží se do hovoru Emery a mávnutím ruky dává všem pokyn, aby pokračovali ve vykládání dodávek. „Nechme teď Avu a Miru, aby se ubytovaly a zabydlely.“

Cirův úsměv vyprchá, lehce se ukloní. „Samozřejmě. Jsem to ale hrozný hostitel.“

Vede nás po schůdkách na verandu, Barend je mu najednou těsně po boku. Něco si spiklenecky šeptají, když vcházíme dovnitř širokými vstupními dveřmi, a já si říkám, komu Barend vlastně věrně slouží. Cirovi, nebo Emery? Doufám, že jsme všichni zajedno, ale chladné pohledy, které Emery vrhá na našeho nového hostitele, mi říkají, že je to mnohem zamotanější.

„Všichni se prosím nechejte zapsat do knihy hostů v recepci!“ křikne Ciro na průvod nově příchozích. „Bez výjimky!“

„To myslí vážně?“ ptá se Ava jízlivě. Očividně to považuje za přemrštěné.

„Musíme zachovat dekorum,“ odpoví Emery vedle mě s křečovitým úsměvem. Nese si tašku a batoh, pravděpodobně plný nějakých zápisníků a map. Vůdce, který si svou tíhu nese sám.

„Kvůli komu to divadýlko?“ ptám se. Nezdá se, že by se tu báli špiónů nebo přeběhlíků. To by Ciro při našem příjezdu tak lehkovážně nehalasil a nevykřikoval nepřátelská hesla, aby ho mohl každý slyšet. „Zrádná dvojčata.“ Když tu přezdívkou slyším, mám chuť praštit pěstí do zdi. Nebo toho chlapa, který ji zavedl.

„Kvůli Crossovým. Cirovým rodičům,“ vysvětlí Pawel, který jde za námi. „To oni tu vedou účetnictví.“

Zastavíme se pár kroků od dlouhé fronty hostů, kteří čekají na to, až je zapíše a přidělí jim pokoj. Emery se k nám nakloní a ztiší svůj jinak zvučný a energický hlas.

„Cirovi rodiče žijí v přesvědčení, že jejich obrovské rodinné jmění financuje řetězec úspěšných luxusních hotelů po

celé Kanadě, které provozuje a řídí jejich jediný syn,“ prozrazuje nám Emery a kývne směrem k Cirovi. „Ke své smůle však nevědí, že jsou výhradními mecenáši naší věci.“

Vzhledem k tomu, co se pořád dělo, jsem ještě neměla čas přemýšlet o tom, kdo financuje obrodu Komuny. Kdo ji zase rozpohyboval a připravil k boji.

„Jak dlouho to Ciro dělá? Jak dlouho používá své Paramount hotely jako sídla vzpoury?“ zajímá Avu. Rozhlíží se po velkolepé hotelové hale a širokých chodbách, které naznačují, že za dveřmi pokojů se skrývá ještě větší přepych.

„Mají Crossovi kanadské občanství?“ ptám se a už snad popadesáté dnes uvažuji, jestli by bylo složité, abychom s Avou dostaly politický azyl a úřední ochranu. „Nebo jsou to uprchlíci s nějakým rodinným tajemstvím?“

Naše otázky zůstávají nezodpovězené.

Barend pochoduje přes velkou halu přímo k nám, srazí paty naleštěných bot a postaví se do pozoru. Kývne na Emery, ale osloví Avu a mě. „Ciro s vámi chce mluvit ve svém pokoji před večírkem.“

Cítím na rameni, jak si Emery za mnou zhluboka vydechla. Odkášle si a klidně se zeptá: „Večírkem?“

„Víc mi neřekl,“ odpoví Barend a odejde. Muž, který neplýtvá slovy.

„Já na žádný *večírek* nepůjdu,“ šeptá mi Ava dopáleně, jako by mi četla myšlenky. *Není co slavit.*

Chci najít tu zasedací místnost, hlavní stan. Chci najít akci.

Velkými otevřenými okny vidím, že dodávky, které jely jinou cestou, právě dorazily. Poslední várka z Calgary. Stojím na špičkách a pohledem pátrám po Cirovi, ale zmizel někde v rostoucím davu.

„Avo, Miro, když na mě počkáte u výtahů, zavedu vás do Cirova pokoje,“ nabízí Emery a pozoruje obrovské analogové hodiny, které zdobí celou zadní stěnu. Skoro se musím usmát. Komuna se tady nezapře. Starší, tedy členové jako Rayla, nesnášejí všechny technické vymoženosti, navzdory všem nevýhodám. Jejich podezíravost vůči státnímu sledování je stejně silná jako moje.

Číslo klasického tvaru jsou vysoká asi jako já. Vteřinová ručička se podobá vrtuli letadla, neustále krouží dokola a popohání čas k letu. Čekám, až minutová poskočí vpřed, a pak se podívám na prasklé sklíčko svých náramkových hodinek. Poslední věc, kterou mi otec dal: čas. Přesto se ukazuje, že k jeho záchraně času nebylo dost.

„Ciro říkal, že se musí zapsat všichni bez výjimky,“ připomene Ava Emery.

„A já říkám, že jste obě výjimkou,“ prohlásí Emery rozhodně. „Teď mě na chvilku omluvte.“ Odejde se pozdravit s nově příchozími a dát jim instrukce. Zůstáváme s Pawlem, Ellie a houfem cizích lidí, kteří se tváří, že si nás zvědavě neprohlížíjí. Ava si přetáhne velkou kapuci hluboko do pronikavých zelených očí.

„Zapíšeme vás,“ nabídne se Pawel.

„Marley Townsendová a Aeron Roweová,“ dodá Ellie a šibalsky mrkne.

Sáhnu si na hladkou kůži vnitřní strany pravého zápěstí, kde mám vytetované bedlivé oko a pod ním falešný mikročip, který mi darovala moje babička. Jestlipak Rayla slyšela tu zprávu? Jestlipak ví, že náš otec je mrtvý?

„Výtahy jsou na chodbě vlevo,“ informuje nás Pawel. Nadhodím si batoh a Ava poděkuje kývnutím.

Chceme se začít proplétat davem a Pawel zničehonic dodá: „Emery nám říkala, abychom Cirovi ve všem vyhověli a chovali se k němu tak, aby měl pocit, že je... užitečný. Víte, je pro nás velice důležitý.“

Rychle na sebe s Avou pohlédneme. *Je důležitý on sám, nebo jeho peníze?*

Stojíme před řadou výtahů za dlouhou frontou tlachajících hostů. Emery ještě nepřišla.

Ava si stáhne kapuci ještě hlouběji, praská klouby na palcích, já se vyhýbám očnímu kontaktu a upírám pohled na špičky bot. Opravdu právě teď nemám chuť stát se součástí davu. Ne že bych ji někdy v životě měla.

Najednou se odněkud vynoří vysoký muž v obleku a odřízne nás od fronty. *Agent*, bleskne mi divoce hlavou.

Než stačím mrknout, ruka mi zajede do kapsy a nacvičeným pohybem sevřu rukojeť svého nože, ke které mám připevněný boxer. Ava mě však před útokem zarazí.

„Je s Komunou,“ zašeptá.

Muž si vyhrne rukáv saka šitého na míru, na zápěstí má kurzívou vytetované ženské jméno. Písmena jsou obráceně a tak roztřesená, jako by se tetoval sám. „Olivia.“ Podívá se mi zpříma do očí. „Odvahu, protože dokud vše neskončí, ani vy nesmíte ustat.“

Emery se objeví za mnou. Zlehka položí dlaň muži na předloktí. „Walt Whitman. Moudrý muž.“

Básník, který inspiroval Komunu. „*Hodně vzdorujte. Málo poslouchajte.*“

Muž si narovná rukáv a napřímí ramena, pak se otočí a dlouhými kroky odchází širokou chodbou. Zmizí tak

rychle, jak se objevil, ale jeho slova tu zůstávají. Schovám nůž do kapsy. Ava si sundá kapuci. *Odvahu. Nesmíte ustat.*

„Ostatní čerpají sílu z vaší odvahy,“ dodává Emery. Já ji čerpám z její. Kývne na nás, abychom zamířily k výtahům.

Když lidé čekající ve frontě uvidí Emery, ustoupí a pustí nás dopředu. Nablýskané dveře se rozsvítí a otevřou a naše tříčlenná skupinka vejde do prostorné kabiny výtahového vozu.

Postoupím do rohu, protože předpokládám, že ještě přistoupí další hosté, ale nestane se tak. Dveře se zavřou a příjemný elektronický hlas se ptá: „Věž a patro, prosím?“

Na podsvíceném panelu naskočí možnosti: věž jedna až tři, patro jedna až dvacet. Emery však nedá hlasový povel a místo toho vyndá z kapsy svazek klíčů s kovovým přívěskem. Zasune jeden klíček do malinké klíčové dírky, které jsem si předtím nevšimla, otočí a výtah se dá do pohybu.

„Věž číslo dvě, dvacáté patro,“ oznamuje hlas. „Odhadovaný čas deset vteřin.“

Uvědomím si, že nejedeme *nahoru*, jak tomu bývá u normálních výtahů. Náš výtah s námi uhání *doleva*.

„Tento výtahový systém je založený na elektromagnetismu,“ vysvětluje nám Emery. „Není omezený kabely a lineární motory umožňují pohyb všemi směry.“

Svisle, vodorovně. Po úhlopříčce. Musím zalitovat, že jsme něco takového neměli u nás na univerzitě, kde se muselo přebíhat mezi jednotlivými rozlehlými budovami.

„Co je v každém tom patře?“ ptá se Ava a odhodí si z čela neposlušnou ofinu. Během našeho skrývání se jí hodně prodloužila. „Můžeme se tam podívat?“

„Na to bude dost času později,“ ujistí ji Emery. Dveře výtahu se ve dvacátém patře otevřou do dlouhé úzké místnosti,

která je zřejmě součástí Cirova soukromého apartmá. „Uvidíme se pak v zasedačce. Pawel vás vyzvedne. Musíme toho spoustu probrat.“

Mávne na nás na rozloučenou a my vstoupíme do místnosti plné ozdobných předmětů a spousty dalších věcí. Je tu všechno možné, jen náš hostitel ne.

Ava vyčerpaně vzdychne a popojde ke stěně, na níž visí portréty lidí, které neznám. Batoh táhne za sebou. Hodí ho na podlahu a sesuje se na jakousi lavici. I já odhodím batoh, je poloprázdný, protože už moc věcí nemám, a posadím se vedle ní. Nikdo se na nás nedívá, neposuzuje nás, nepoměřuje, takže se pohodlně usadíme a využijeme té chvilky, abychom si trochu vydechly.

Je těžké neustále zachovávat dekorum. Pořád se tvářit, jako že víme, co děláme, že stojíme za ty oběti a rizika, které kvůli nám ostatní podstupují, protože jsme vyšly z úkrytu a zažehly plameny neposlušnosti, které se šíří.

Vždycky to musí vypadat, že jsme silné, že nás Roth nezlomil.

„Je jich hrozně moc,“ poznamená Ava do nastalého uvolněného ticha. Nemusím se ptát, koho je moc. *Jich, těch*, všech, kteří chtějí, aby nás našli a poslali nás pryč. Musela něco včera večer v Calgary vidět, když se vypařila z hotelu. „Nemůžeme tu zůstat moc dlouho,“ pokračuje tiše. „Chci se vrátit.“

Je divné, když se vám stýská po zemi, která je vaším domovem, a přitom vás nikdy nechtěla. Nikdy nechtěla *mě*. To zakázané druhé dvojče.

„Taky se chci vrátit,“ říkám. Samozřejmě víme, že se vrátit nemůžeme, ale vyslovit to nahlas je příjemné, je to jakási